

Središta životinjskog stila Eurazije: 1: Skiti i Sarmati. 2: Fino-Ugri. 3: Sibir (Minusinsk-Altaj). 4: Kitaj-Ordos. 5: Luristan. 6: Kavkaz. 7: Hallstatt-La Tène. 8: Panonija.

GLAVNI NOSIOCI EURAZIJSKE NOMADSKJE UMJETNOSTI

Veliki kontinent, koji čine Azija i Evropa, možemo podijeliti na granična područja okrenuta prema moru i na centralni suhozemni trup. Područja okrenuta prema moru zapravo su golemi poluotoci, od kojih svaki pojedini pretstavlja jednu više ili manje zasebnu visoku kulturu kao što je Daleki Istok, Indija, Iran, Prednji Orijent, Antika. Nasuprot tim krajnim dijelovima kontinenta ističe se silna suhozemna masa spomenutog centralnog trupa, koji se pretežno sastoji od stepске zone. Ona se prostire od međašnjih gorskih lanaca Kitaja do nizina jugoistočne Evrope, a taj prostor obično nazivamo Eurazijom u užem smislu; on je obitavalište stepskih nomadskih naroda. Uglavnom istim životnim prilikama tog područja odgovara i kultura njegovih stanovnika, koja je tako jedinstvena u prostornom i vremenskom smislu.

Mi ćemo ovdje u pregledu razmotriti eurazijsku umjetnost tih nomadskih barbarskih stanovnika stepе i tako osvijetliti njihov utjecaj na visoke kulture Azije i Evrope. Postoji tolika razlika između životnih prilika barbarskih nomada i nosilaca klasičnih visokih kultura, da se to, sasvim razumljivo, odražava i u umjetnosti. Dok se nomadi specijaliziraju u sitnoj plastici, umjetnost ovih potonjih ima više monumentalni karakter.

Jedinstvo nomadske umjetnosti najjače se ispoljuje u tome što je likovna tema njezina stvaranja ponajviše životinja (jelen, antilopa, los, sob, konj, kulan, jak, jarac, govedo, ovca, medvjed, vuk, tigar, mačkolika zvijer, zmaj, a od ptica velike grabljivice itd.). Zato se obično i upotrebljava za ovu umjetnost izraz »životinjski stil«, koji inače nije baš najsrećnije izabran.

Nomadski način života uvjetovao je veliku rasprostranjenost životinjskog stila. Ta sitna plastika ne poznaje samo motiv pojedinačne životinje, ona često prikazuje skupine životinja, naročito u međusobnoj borbi. Nije međutim rijetka pojava da nalazimo prikazane samo pojedine dijelove životinja: glave, pogotovo ptičje, zatim noge, druge dijelove tijela i ostalo. Svi ti životinjski oblici javljaju se na ukrasnim pločicama, komadima kovina, prišivenim na odijelu, na oružju, na sastavnim dijelovima nakita, dugmetima, na pojašima, odnosno kopčama, iglama, privjescima, na žvalama, stremenu i ostaloj konjskoj opremi. Konj igra inače važnu ulogu u svakidašnjem životu ovih nomada, o čemu nam izrazito govore brojni nalazi grobišta, gdje uz čovječji leži konjski kostur. Pa ipak u sitnoj plastici konj se relativno rijetko javlja. Ovo se psihološki može tumačiti time što su nomadi s konjem toliko srasli, da ga gotovo više i ne vide; konj za njih nema draž novoga kao ostale životinje na koje nailaze prilikom svojih ratničkih pohoda. Zanimljivo je još i to da se životinje ne izrađuju samo jasno u njihovim prirodnim položajima već i u takvima koji odgovaraju umjetničkim namjerama. Imamo životinje s okrenutom glavom, ili zavrnutim tijelom, pa sastavljanje tijela različitih životinja, odnosno pojedinih dijelova tijela jedne životinje. Ne oponaša se uvijek priroda sama, štaviše ima kompozicija životinja koje potječu i iz drugih krajeva, a učinile su na nomade valjda dublji utisak.

Radi njihove velike rasprostranjenosti mi životinjske oblike ne možemo jednostavno svrstati u nakit, ma da imaju često ornamentalna značaj, jer su te tvorevine sigurno vezane uz određene predodžbe i imaju svoje posebno značenje. Njih objašnjavati znači pristupiti jednoj od najtežih zadaća u proučavanju nomadske umjetnosti. Vjerojatno ima u prikazima borbe životinja stanovitih idejnih primjesa šamanizma. Ovo veoma složeno pitanje nije još razjašnjeno. Postoji mogućnost da je po srijedi bilo lovačka magija (kao što je bio slučaj s koštanim plastikama i freskama magdalenijenske kulture), bilo plemenska simbolika i sl.

Pretežni dio umjetnina je od kovine, a najrašireniji materijal je bronca izvanredno dobro lijevana. Češće nailazimo na zlato,

rjeđe na srebro i željezo. Stanovita tehnička obilježja upućuju na to da metalna umjetnost ima svoj korijen u umjeću rezbarenog drveta i kosti, materijala po prirodi ograničena, ali koji je po svom podrijetlu daleko stariji od same kovinske izrade. Budući da nailazimo i na životinje koje ne spadaju isključivo u stepsku već na pr. i u sjeverniju šumsku zonu, postoji stanovita mogućnost da makar hipotetički — u sjevernoj, subarktičkoj Aziji potražimo izvore ovog životinjskog stila. Još treba i to istaći, da zbog ogromnog rasprostranjenja nije lako postaviti određene tipove, koji bi imali zajedničke stilske oznake. Usprkos mnogim varijantama u toj umjetnosti postoje neke zajedničke osobine: rogovi, noge, rep nalaze se priljubljeni uz trup, dok su pojedini dijelovi tijela riješeni upravo tektonski, imaju kubni oblik i izrazito su naglašeni. Na širokim međašnjim plohama tijela raspodijeljena je pravilno i mirno opreka između sjene i svijetla. Snažna umjetnička izrada, naturalističke crte i veliko osjećanje za organski sastav životinjskog tijela, vezano uz izrazitu stilizaciju, pa donekle i ornamentalni karakter, — tipična su obilježja životinjskog stila. Upravo nas zadivljuje sigurnost kojom ovi eurazijski barbari majstorski rješavaju izraz i pokret životinje.

Prelazeći sad na prikaz rasprostranjenja nosilaca ovog životinjskog stila, mi ćemo se zadržati prije svega na Skitima i Sarmatima, što je i razumljivo ako pomislimo na njihove veze sa susjednim Slavenima i na historijski dovoljno još neispitani njihov međusobni odnos.

U pontskoj nizini nastavahu trački ili jafetski Kimerijci (1200—700 g. pr. Kr.), nosioci stare brončane kulture, koja je bila raširena po čitavoj današnjoj južnoj Rusiji, naročito između Kubana, Dnjepra i Dunava (Borodino), a i na Kavkazu. O tome govore mnogi kurgani, a najpoznatiji kurgan kubanske kulture je protokimerijski kraljevski grobni nalaz u Maikopu s glasovitim srebrnim vazama, na kojima zapažamo prikaze životinja s orijentalnim utjecajem. Ovo je nalazište veoma staro, seže čak u 3 tisućljeće pr. Kr. Bronca se u tim predjelima još duže drži, dok je na Kavkazu i u Evropi zamjenjuje željezo. Između 750—700 g. pr. Kr. nadolaze Skiti (Skoloti, Σκόλοτοι, asir. Ashkuzai, indoperz. Saka ili Čaka) iz Turkestana i za-

Vaza. Maikop (Kuban).

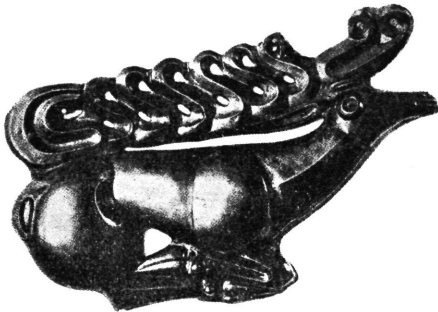
Ukrasni okov. Pontska nizina.

Ukrasna kopča. Pontska nizina.

Ukrasna pločica. Krim.

Ukrasni okov. Kostromskaja (Kuban).

padne Sibirije, te potiskuju Kimerijce dalje prema zapadu u dunavske krajeve i na Kavkaz. To nisu bili svi Skiti, jer veliki dio Saka ostaje i dalje u svom ranijem sjedištu oko Tien šana i Fergane. Ovi su sjeverni izvanjski Iranci naselili pontsku nizinu, ali je njihova nomadska kultura bila kud i kamo sličnija turko-mongolskim Hunima — koji međutim odlaze na istočni dio stepa prema Kitaju — negoli njihovim južnim medijsko-perzijskim sunarodnjacima u unutrašnjem Iranu. Oni su poprimili dosta grčkog utjecaja (na pr. biljne motive, kao palmetu), pogotovo na jugu iz gradova grčkih kolonija na pontskoj obali (Kul-Oba na Kerču); prema sjeveru taj utjecaj slabi, o čemu nam jasno govore nalazi u kurganima. Skitska je umjetnost, prema tome, djelomično izrazito pomiješana s klasičnim elementima (u stvari antikno umjetničko shvaćanje ostaje i nadalje Skitima strano). U 7 st. pr. Kr. prelaze Skiti s bronce na željezo. Vjerojatno ima u ranijoj

fazi te umjetnosti stanovitih tragova mezopotamskih utjecaja (sjekira iz Kelermeskeje stanice), koji dolaze preko Kavkaza. Nalaze u kurganima »Sedmero braće«, Soloha, Čertomlik, Kul-Oba, Kostromskaja i dr. obilježuje uz životinjski realizam dekorativni momenat, koji dobija čak i prilično ornamenatilan karakter. Svakako je bitna česta upotreba zlata, a glasoviti jelen iz Kostromske kao i mačkolika zvijer iz Kelermeske nesumnjivo predstavljaju vrhunac skitskog umjetničkog stvaranja (7—6 st. pr. Kr.).

U 4 st. pr. Kr. dolaze s Aralskog Jezera (sjedišta Masageta) u istočnu Rusiju Sarmati (Sauromati), bliski sunarodnjaci Skita. Prešavši u 3 st. pr. Kr. Volgu, a naselivši teritorij između Volge i Dona, oni bace Skite prema Krimu i dalje u Besarabiju, Mađarsku i Dobrudžu (Dobrudža = Scythia minor). Za sarmatsku je kulturu bitna oznaka koplje (nalaz Prokorovka), nadalje manjak klasičnih utjecaja, stilizacija i geometrijski ornamenat, inkrustacija višebojnog emaila i općenito neposredniji iranski biljeg nego u Skita. Aleksandropoljski nalaz je prijelaz sa skitskog materijala na sarmatski. Iz 3 i 2 st. pr. Kr.

Privjesak. Perm.

ima sarmatskih nalaza na jugu Rusije kao Jelisavetovskaja, Kazinskoje, Aktanzovka, Stavropolj i dr. U 1 st. pr. Kr. Taganrog, Fedulovo, Siverskaja, a u 1 st. pos. Kr. Novočerkask, Armavir itd. Sarmati su preko Gota

dali umjetnosti seobe naroda svoj tipičan iranski životinjski i višebojni znamen.

U centralnoj Rusiji je od stanovite važnosti rana brončana Fatjanovo kultura, dok je za istočnu Rusiju bitna Ananjino kultura

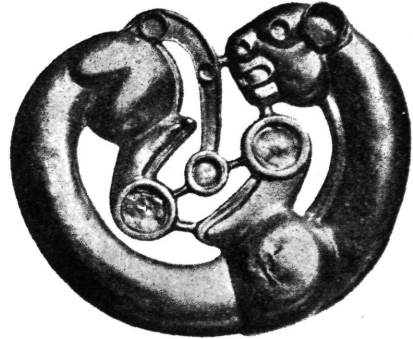
Ukrasna pločica. Perm.

(600—200 g. pr. Kr.). Nalazi nam govore o skitskom utjecaju, ali ima manje umjetnina životinjskog stila, koji je pored toga i jednostavniji; inače preteže geometrijski ornamenat. Kasnije se ovdje razvija željezna Perm kultura, a zatim (100—400 g. pos. Kr.) Pjanoborska. Tu su obitavali Neuri i Budini, narodi koje smatraju da su Slavenima bliski, pa Fisageti, Androfagi i Melanhleni. Spomenute kulture na Volgi, Oki i Kami graniče sa šumskim područjem, a možemo ih pripisati Fino-Ugrima.

U neposrednoj su vezi sa skitsko-sarmatskim materijalom i nalazi iz zapadne Sibirije (zlatne kopče u »blagu Petra Velikog«). No središte metalne kulture Sibira je na Jeniseju (kulture Minusinsk i Krasnojarsk) i na Altaju. To je ispočetka isključivo brončana kultura (500—300 g. pr. Kr.) s poznatim sibirskim brončanim noževima, bakrenim peharima i ostalim ukrašenim metalnim pločicama. Ima mnogo životinjskih motiva, a najčešći je jelen u raznim položajima. Zatim slijedi (300—100 g. pr. Kr.) željezna kultura Minusinsk, u kojoj nalazimo znatnih skitsko-sarmatskih utjecaja. Dok Minusinsk leži na sjeveru Sajanskog Gorja, sjeverno od Altaja u nalazištu Pasirik ima na opremi konja, što su nađeni u grobovima, stiliziranih životinjskih motiva, koji po svom realizmu potsje-

Ukrasna pločica. Sibir.

Ukrasna pločica. Sibir.

Ukrasna pločica. Sibir.

Ukrasna pločica. Minusinsk (Sibir).

ćaju na skitski način. Štaviše, možemo zamijetiti čak i klasične utjecaje, o čemu govori kurgan Katanda na Altaju (1 st. pos. Kr.), u kojem nailazimo, uz uobičajeni kovinski inventar, još na jednu tkaninu sa stiliziranim životinjskim motivima. Oni spadaju u istu epohu iz koje je i pusteni ćilim sa životinjskim aplikacijama u hunskom grobu u Noin-Ula gorju u Mongoliji. (Tekstil je dakako važan proizvod nomadske umjetnosti, te ćemo se na njega osvrnuti drugom prilikom.) Time svršava uglavnom predturska kultura centralnog Sibira. Kasniji nalazi svjedoče, da su turski narodi Din-Lin — vjerojatno pređi Kirgiza, koji su došli ovamo u 3 st. pos. Kr. — poprimili mnogo sarmatskih utjecaja, a valjda i njihov vladajući sloj. Ostali dio Sibira, pogotovo sjeverni krajevi, još su paleo-arheološki nedovoljno ispitani.

Dok su iranski nomadi nastavali teritorij uz pontsku nizinu i zapadni Sibir, dakle zapadni dio stepske zone, istočni dio stepske zone bio je nastanjen turko-mongolskim narodima. Kitajci su ih zvali Hiong-nu, Hienyun ili Hu (u kitajskim analima spominju se prvi put u 3 st. pr. Kr.); Rimljani i Indijci zvali su ih Hunni ili Huna. Živjeli su istim načinom kao i njihovi iranski susjedi, tj. bili

su isključivo ratnički nomadi koji su neprestano napadali na Kitaj. Tako su Huni donijeli onamo i svoju umjetnost. U Ordos-stepi, koju obrubljuje Hoang-ho, nalazimo mnoštvo umjetnina životinjskog stila, t. zv. Ordos-bronca. To su uglavnom kopče, uresne pločice, dugmeta, igle, privjesci i sl. Radi se o jednoj pokrajini stepske umjetnosti koja potječe na Minusinsk, tek je bogatija po broju nalaza i fantaziji u izradi. Datiranje tih Ordos-bronca odgovara Han-dinastiji u Kitaju (206 g. pr. Kr. — 220 g. pos. Kr.). Međutim, od velike je važnosti činjenica da već mnogo ranije imamo u samoj kitajskoj kulturi u doba Čou-dinastije (1100—300 g. pr. Kr.) izrazit životinjski stil, što je indicij za tursku komponentu u izgradnji kitajske visoke kulture. Ovaj stil nalazimo na poznatim rezbarenim predmetima iz jade-a (đed = jadeit) i na broncama s fantastičnim prikazima životinja, kombiniranim s mnogo geometrijskih ornamenata. Nalazišta u dolini rijeke Huai pružaju nam podatke o životinjskom stilu; umjetnine ovih nalazišta spadaju u doba između Čou- i Han-dinastije. Uske veze, koje su za Han-dinastije postojale s centralnom Azijom i zapadom, donose u Kitaj uvijek nove poticaje za stvaranje umjetnina u ži-